

Cròniques del món

BUENOS AIRES ■ Federico Rivas

Uribe brinda per la reelecció. Després de 8 mesos de debats, l'oficialisme a Colòmbia ha reeixit a aprovar al Congrés un referèndum que demanarà als colombians si volen una segona reelecció del president Álvaro Uribe. Ara el mandatari té el camí obert per a completar dotze anys al poder, cosa que per a l'oposició serà la fi de la democràcia a Colòmbia. Si és votat a les generals del maig del 2010, Uribe podrà continuar la seva política de "seguretat democràtica", una estratègia de mà dura contra el narcotràfic que ha estat la base de la seva popularitat, avui situada, segons diverses enquestes, a l'entorn del 70%. Després de la signatura d'Uribe per a sancionar la llei, falta que la Cort Constitucional hi doni el vist-i-plau. Ara com ara, tot és alegria al govern. Ni la grip A que ha contret el cap d'estat no impedeix la celebració. Sens dubte, es tracta d'una de les victòries més dolces de l'oficialisme. La majoria parlamentària d'Uribe va aclaparar l'oposició amb 85 vots a favor del projecte per modificar la Constitució, per segona vegada, a fi d'afavorir intencions reeleccionistes. D'una altra banda, la nit de l'aprovació passarà a la història per haver transcorregut en un clima de clares sospites de corrupció. Els partits opositors, el Liberal

i el Pol Democràtic, van denunciar compra de vots i prebendes per a convèncer als diputats de la necessitat de donar suport al projecte. Els jutges de la Cort tenen a les mans quinze denúncies de *vicis de forma* al tràmit d'aprovació parlamentària i els opositors confien a fer-les valer per a tombar el referèndum als tribunals. Totes les seves esperances rau en el fet que els uribistes no han pogut explicar com van aplegar un milió d'euros per a finançar la recollida de signatures necessàries per a dur el projecte al Congrés. 86 legisladors oficialistes, pel cap baix, són investigats per aquesta causa. "És frustrant perquè tenim arguments i raons de llei per a verificar que el referèndum és il·legal", va dir el diputat liberal Guillermo Rivera. Es tracta, en tots els casos, d'una cursa contra el temps. La Cort haurà de dictar sentència abans del 30 de novembre, quan venç el termini perquè Uribe presenti la seva candidatura. Si el termini es compleix amb èxit, el referèndum es podria dur a terme al març, juntament amb les eleccions legislatives. Com que les generals es faran al maig, el govern no tindrà ni dos mesos per a reformar la Constitució. Per al dirigent Rafael Pardo, també liberal, "qualsevol càlcul que es faci des d'ara mostra que el president no té temps per a ser candidat".

Álvaro Uribe en una imatge de la campanya de les eleccions del maig passat.

El líder libí Moammar al-Gaddafi, abans de la celebració del 40è aniversari de la revolució.

RABAT ■ Erena Calvo

El Marroc planta Gaddafi. El quarantè aniversari de la revolució a Líbia no ha abellit al Marroc. El rei Mohàmmet VI va escollir el seu primer ministre, Abbas El Fassi, perquè encapçalés la delegació que havia de representar el regne alauita en els actes de commemoració de l'1 de setembre, i va plantar el líder libí al cap de poc d'haver començat les celebracions.

El motiu, segons la versió oficial marroquina, va ser la presència als seients de convidats del president de la República Àrab Sahrauí Democràtica (RASD), Mohàmmet Abdelaziz. Una mostra més, segons representants sahrauís, de la falta de compromís del Marroc per llimar asprors.

Fa poques setmanes, sahrauís i marroquins es trobaven a Viena en unes reunions informals que conclouïen amb el ferm compromís d'ambdues parts de fer tots els esforços necessaris per a resoldre el conflicte que enfronta al Marroc i el Front Polisario des de fa més de tres dècennis.

"No els va agradar la presentació que es va fer d'Abdelaziz", sentència Brahim Galli, ambaixador de la RASD a Algèria. I no, no va agradar que se li adjudiqués el títol de líder de la *pseudo-república*, com l'anomenen al Marroc.

Tanmateix, per a Galli no va ser aquesta la raó del seu abandonament dels actes, sinó el discurs de Moammar al-Gaddafi diumenge davant la cimera de la Unió Africana. El líder libí va posar èmfasi a dir que "estem davant un procés de descolonització i el poble sahrauí té dret a escollir lliurement el seu futur a través d'un referèndum".

Gaddafi va recomanar a la Unió

“Els líders iraquians han après la lliçó i no deixaran que el país torni a caure en una guerra civil”

Michael O'Hanlon

Analista de la Brookings Institution especialitzat en l'Iraq

Tot i que és un analista de la Brookings Institution, un equip d'especialistes de tendència demòcrata, i ell es considera progressista, Michael O'Hanlon va donar suport a l'escalada militar decretada per Bush el 2007. Col·laborador habitual del *New York Times*, O'Hanlon va rebre moltes crítiques d'una esquerra que ja considerava l'Iraq una guerra perduda. Però el temps li ha donat la raó, i ara és un país molt més estable. Amb tot, aquestes darreres setmanes, coincidint amb el replegament de l'exèrcit dels EUA a les seves bases, s'hi ha revifat la violència, cosa que en qüestiona la viabilitat del país.

—Creieu que l'augment de la violència a l'Iraq es deu a la incompetència del govern iraquità?

—Jo no diria que el govern iraquità sigui incompetent, tot i que ha comès algunes errades que han facilitat les operacions terroristes d'aquests dies. Per exemple, va prendre la decisió d'eliminar massa de pressa algunes barreres que separen els barris. Tanmateix, els iraquians són capaços de fer moltes coses per si mateixos. Ara l'estat és molt més fort, i l'única cosa que evita que continuïn progressant és el manteniment d'algunes clivelles sectàries. Han de continuar treballant aquestes qüestions. Tinc la sensació que ens trobem en un període d'aprenentatge de les noves responsabilitats. La cosa més important és aprendre dels errors.

—Els EUA haurien de revisar el calendari de retirada?

—Potser els EUA tenen massa pressa a anar-se'n i el procés hauria de ser més lent. I no parlo tant del nombre de soldats com del paper que hi han de fer. Em preocupa que la situació pugui deteriorar-se. Amb tot, tampoc no és res que l'administració Obama pugui canviar, perquè, per exemple, la retirada a les bases és fruit d'una decisió del govern iraquità. En aquest sentit, la proposta del general Odierno de patricular conjuntament al nord em sembla una bona idea,

sempre que als iraquians els sembli bé.

—Quin risc hi ha que la violència intersectorial desembocchi en una nova guerra civil?

—Crec que els iraquians han après les lliçons dels anys 2005 i 2006, i els seus líders són conscients del gran perill que implica deixar que els odis entre xiïtes i sunnites es tornin a disparar. Potser provaran de jugar la carta sectària a les eleccions, en la lluita pel poder, però sense excedir-se. Per tant, espero que això no passi. A més, a diferència de fa un parell d'anys, ara l'estat —i sobretot les forces de seguretat— és molt més fort, i superior a les milícies, les responsables de les atrocitats.

—Ara són més preocupants les tensions entre àrabs i kurds que no entre xiïtes i sunnites?

—Certament, els darrers mesos les tensions entre kurds i àrabs han crescut i han superat potser fins i tot les de base religiosa. Tanmateix, després dels sagnants atemptats recents, és molt difícil de respondre aquesta pregunta. Les coses han millorat, però el risc d'involució és molt real.

—Quina és la lliçó més important que es pot extreure de l'Iraq i que serveixi per a l'Afganistan?

—Que és crucial protegir la gent, aconseguir que puguin fer vida normal. I sobretot és clau protegir els informadors que hi hagi entre la població, i que et diuen qui és un terrorista i on s'amaga.

Ricard González (Washington)

que treballés en coordinació amb les Nacions Unides per assolir una solució que es basi en el dret d'autodeterminació i va animar l'ONU a fer tots els esforços necessaris perquè això es dugui a terme com més aviat millor.

Paraules que no van caure gaire bé a les files marroquines, que basen la negociació en el seu pla de regionalització

avançada per al país. El pla és una mena d'autonomia per al Sàhara Occidental i ja ha estat anunciat dues vegades per Mohàmmèd VI. El projecte, rebutjat de pla pels sahrauís, ja ha passat pel Consell de Govern. Ara el següent pas serà crear un comitè d'experts que estudiï la manera i els terminis per a posar fil a l'agulla a una regionalització que mira,

com a principal model, les autonomies espanyoles.

Mentre el pla avança, els sahrauís esperen el report de les Nacions Unides sobre l'estat del conflicte, a més d'una nova data per a assegurar-se a negociar el futur del seu poble, que confien poder decidir en un referèndum d'autodeterminació.

Països Catalans

La Falange i l'estat intenten rebentar el referèndum d'Arenys de Munt

ARENYS DE MUNT ■ Gemma Aguilera

La consulta popular no vinculant que ha previst de celebrar la societat civil d'Arenys de Munt (Maresme) el dia 13 de setembre, per demanar als ciutadans si estan d'acord que Catalunya sigui un estat dins la UE, ha acabat enfangada per la Falange, l'advocacia de l'estat espanyol i el Departament d'Interior de la Generalitat.

La comissió organitzadora del referèndum, la plataforma 13-S, Comencem a Decidir, volia una jornada de caràcter festiu, "un acte de democràcia sense manifestacions ni a favor ni en contra". Tanmateix, la consulta –que té el suport d'ERC, CiU, la CUP i Arenys de Munt 2000 (on hi ha ICV), i el rebuig del PSC– ha esdevingut un problema d'estat.

Saura, la Falange i l'estat. El conseller d'Interior de la Generalitat de Catalunya, Joan Saura, va autoritzar inicialment una manifestació de la Falange que es preveia violenta, el mateix 13 de setembre. Ara bé, la setmana passada, en saber que hi havia una contramanifestació independentista, va fer-se enrere i va ajornar-la al dia 20, per evitar enfrontaments.

Sigui com sigui, l'estat i els òrgans judicials són els que s'han mostrat més bel·ligerants contra una consulta no vinculant que no emana de l'Ajuntament d'Arenys de Munt, sinó de la societat civil. José Luis Rodríguez Zapatero va donar ordres a l'advocacia de l'estat perquè intentés aturar el referèndum per mitjà d'un recurs davant els tribunals. L'argument és que l'autorització de consultes populars és competència exclusiva de l'estat. Però l'informe que ja s'ha presentat també admet que si no es posa fre a una acció d'aquestes característiques pot acabar

El Departament d'Interior, encapçalat per l'ecosocialista Joan Saura, havia autoritzat una manifestació de la Falange el dia del referèndum. Ara s'ha fet enrere i l'autoritza al cap d'una setmana.

tenint "un clar efecte multiplicador". L'executiu espanyol, a més, tem que els resultats de la consulta puguin ser "manifestament contraris a l'interès general de tots els espanyols".

On es col·loquen les urnes? Un jutjat de Barcelona ha donat la raó a l'advocacia de l'estat i prohibeix que la votació es faci en una sala cedida per l'ajuntament. Però els organitzadors de la consulta han deixat clar que no tenen intenció de recular i que la consulta es durà a terme a qualsevol altre lloc on es puguin dipositar les urnes. Tampoc no els atemoreix la reacció que puguin tenir els grups feixistes, que ja han amenaçat de rebentar l'acte el 13 de setembre.

El magistrat que respon a la petició de suspensió del referèndum de l'advocacia de l'estat considera que aquesta mena de consultes són com-

petència exclusiva de l'estat i que, per tant, vulneren la llei de bases del règim local que regula el funcionament dels ajuntaments. L'alcalde d'Arenys de Munt, Carles Móra, es mostra disposat a acatar la resolució, però està convençut que la consulta es farà perquè els organitzadors ja han rebut diverses ofertes de locals d'entitats privades del poble per posar-hi les urnes.

Setanta municipis com Arenys.

L'oposició frontal al referèndum ha animat una setantena de municipis catalans, que ja s'han interessat pel procediment per fer una consulta com la d'Arenys. Una adhesió que encara ha posat més nerviosos tant l'estat com el PSC, que –amb el PP i Ciutadans– s'ha quedat sol a Catalunya negant la legalitat de la consulta impulsada per la societat civil d'Arenys de Munt.